

GULYÁS JÓZSEF VERSEI

MAJD ITT DOBJUK KI A HORGONYT

Majd itt dobjuk ki a horgonyt,
a pipacstábla szélén,
a kisút itt szalad el,
és bekigyózik a rozsba,
itt dobjuk ki,
és szétterítjük a pokrócot,
jobbról a gémes csőre,
balról a lenge akácos
(szomorú lennék, ha
nem nézhetnék felé időnként),
te is látod majd,
ahogy esteledik benne,
leáldozik
az utolsó júliusi nap.
Te rügyeket láttál februárban
az önki mögötti
csontos ligetben,
elhiszem,
mert te is költő lehetnél,
vissza is fordultál
csodálkozva
(ezért mondom, hogy lehetnél).
Itt dobjuk ki a horgonyt,
alattunk csontok alszanak,
följebb,
egyre följebb keringve,
kifornak a földből.
Majd itt dobjuk ki a horgonyt,
mint a gyökér,

belemarkol a csontos földbe,
mert csontok.
A kis dombon csonka akácos,
néha megrázza a szél.

TE ARANYOS TEMPLOMEGÉR

Te aranyos templomegér,
ki házhoz szállítod
az igazgató úrnak és bandájának
a közvagyon fölét,
hajlongsz és kezet csókolsz
a nagyságos asszonynak,
és bevezetnek az összelopott
kis paradicsomba.
Miért, ó, miért? Károly,
ő sem tud válaszolni
(legalábbis becsülettel),
hiszen az egész
ellenkező irányban forog.
Félve a fizetésbefagyasztástól,
titokban emelnek,
nem ülnek ölbe tett kézzel,
lapulnak és cselekszenek.
Ismerjük őket,
amíg nem volt ez meg az,
nem is kellett nekik,
most meg úgy látszik,
ők tojták nagy kegyvel,
szívességből, és
hagynak hozzáérni a kerékhez is,
sütkéreznek a fényben,
az egerek vállára csapnak,
hogy reng belé a nagy,
üres egyház krisztusaival,
gyóntatóatyáival,
kik összekuporodtak,
hogy a szél elfújjon felettük.

RÉMÍT AZ ÜRES PAPIR

Rémít az üres papír,
apró dolgokba
és egyre csak hátrálok,
vakmerőség volt
így szállni tengerre,
örültség volt
így lépni be a fák közé,
a sűrűbe,
egyetlen szerszámmal,
íme, kicsorbult,
íme, megutáltam,
itt az idő,
a húrokat nem tudom
megfájdítani,
de utálok is,
köpök a hangszeremre,
mi lesz, Úristen,
az úton bedöglött,
a 32. lépésben,
az út derekán,
nyúlhatnék késhez, árhoz
a 32. lépésben,
hetckig nem bírok
üres papírra nézni
(mély hómező),
késő más szerszámok
után nyúlni,
kezelésüket megtanulni,
vakmerőség volt,
örültség
egyetlen lapra tenni,
egyetlen húrban,
egyetlen lapban hinni,
örültség volt
egyetlen szerszámra
bízni magunkat,
íme, bedöglött,
Úristen, sose nyertem,

tán nem is fogok,
e hangszert kaptam én,
fájdalom, fájlalom.

MINT A NIKKEL HOLDVILÁG

hát hogy is van az
hogyan is állunk avval hogy ó
dolgozó?
a dolgozó ember érdekében?
a látási viszonyok János
igen számítanak János
nagyon de majdnem számítanak
mint szüle emlékei
a szántóföldi paradicsomról
nagyon számítanak majdnem
borpirosító és tejfehértő gyáraink
a bíróságokról most csönd
mert az ábécé nehéz s vigasztalan
majdnem nagyon
de nagyon számítanak az érvek
sokszor mondtuk már
minden községben kihirdettük
sőt kikiáltottuk
tán le is írtuk
bár az ábécé nehéz és vigasztalan
a gondolat kísértő árnya
a trapplövő-álláson korongra várva
mely elszáll a falu felett
mint a nikkell holdvilág
ahol kikiáltottuk
és meghirdettük a jövőt
kidoboltattuk
mint ma a skeet-versenyeket
milyen trófeák díszítik
a falusi dolgozó házának külön szobáit?
sokszor mondtuk
tán le is írtuk
elénekeltük mi
cinkosan összekacsintó álorcák

ÉN VAGYOK A FOGYASZTÓ

rengeteg újságot fogyasztok
7 Nap Magyar Szó
én vagyok a fogyasztó
télen
a hamut Magyar Szóba csomagolom
így szállok alá
begyűjtáshoz ki tudja mihez
a vécén már nem
hál' isten elmúlt az a világ
meg a többi hasonló
de visszajön mondják
még visszajöhet
és visszajött
az újság a vécén világa
mint a háziszappan
le a padlásról a fekete szappan
a fekete leves a szappan
begyűjtáshoz
7 Nap Dolgozók Magyar Szó
így élek Bessarábiában
vagdaltpogácsa-nyakú József

csak nehogy szentté avassanak

NEM LEHET HAZAMENNI

Nem lehet hazamenni,
csak bujkálni
szobáról szobára,
az éjszaka gödreiben,
és kalapálni,
ütni, verni, szidni,
szétverni
ezt a rozoga hangszert,
éjszaka lenni,
járkálni álmatlanul
elfüggönyözött,
árnyas ablakok alatt,

jobbról és balról,
 mindenki otthon
 a vakablak előtt,
 hajnalig körbe-körbe
 a városban
 és megállni egy ablaknál
 ahol egy kis fény
 sárga virága sápadoz.

ÉRVÁGÓ KÉSEK

Érvágó kések, jó éjszakát,
 a hulla merev szerkezetében
 mélyen,
 jó éjszakát érvágó kések.

Érvágó kések mélyen
 a hulla merev szerkezetében.

Jó éjszakát érvágó kések.

FOTÓ HALÁL

Kezében s fülében vattával,
 áll az elmondhatatlan folyosón,
 félrefordított arccal,
 melyet suttogó szakáll övez
 s a mindenféle homályban
 ott áll vaksi füllel a gyászban,
 kicsoda ő? Fotó Halál.

ERDŐBEN

Nagy irtás volt itt,
 ahol járok,
 tegnap és tegnapelőtt,
 az irtásnak
 ma nyoma sincsen,
 tegnapelőtt
 messzire láttam innen.